

Sagan Om Den Hemliga Flickan

ingress (som inte får plats i fönstret): Ännu en miniatyrhistoria skriven för några år sen. Har väntat med att publicera just denna här, emedan en väninna höll på att översätta den till främmande språk. Emellertid när jag ändå håller på och skriver om och lägger ut precis allting (nå, långt ifrån allting ännu), vore det märkligt att låta bli den bästa av allihop. Jo, alla som läst den har menat att den flödar särskilt naturlig i både idé och tonspråk. Tror jag förstår vad de menar... Förmodligen för att den mer än någon annan bland mina "sagor" påminner om just en saga. Själva karaktären föreställer jag mig lite som Momo av Michael Ende.

Det var en gång en flicka som levde i hemlighet. Bland människorna gick hon omkring, men ingen visste ens att hon fanns. Så hemlig var hon.

Flickan hade funnits länge. I åtskilliga år hade hon levat, ja säkert i tusen, eller rentav hundra. Såvitt hon kunde minnas hade hon funnits jämt. Hon kunde ingalunda minnas någon tid när hon INTE hade funnits. Så flickan måste ha funnits alltid.

Inte desto mindre var hon liten, ungefär lika liten som en åttaåring, eller lika stor. Hon bar för det allra mesta en solgul hatt över sitt långa, vinröda hår och hade en enkel, ljusgrön klänning på kroppen.

För egen del hade flickan ingen aning om att hon var hemlig. Hon blev hemskt förvånad varenda gång någon mötte henne utan att tillnärmelsevis se henne. Hon fanns ju här - just precis HÄR - men det märkte de aldrig.

Många människor tittade inte ens efter. De såg än på sina fötter, än på några fåglar. De kikade t o m in genom fönstren, men deras ögon hoppade hela tiden förbi flickan. Somliga människor började kisa och blicka mycket långt bort, som om flickan kanhända fanns där i fjärran. Emellertid lyckades ingen någonsin urskilja henne.

Förmodligen fanns hon alltför nära.....

Flickan bodde överallt i världen. Ibland gick hon omkring mitt i hela folk, ibland på ett ensamt berg. Hon vandrade upp och ned för alla trappor, in och ut ur varenda dörr. Inte sällan hände det att hon somnade i en

vattenkanna, och vaknade mitt bland rosensnåren i någons trädgård.

En morgon bland blommorna kom flickan på en ny tanke. Kanske var det så att alla människor blott låtsades!? Kanske visste de visst om henne!? Jo, säkerligen hade de sett henne, och det hela tiden. Människorna kände gott och väl igen sin flicka, men man ville att hon skulle vara osynlig. Då låtsades man inte se henne - så fick man som man ville.

Denna mycket vuxna, insiktsfulla förklaring gladde flickan fullkomligen. Ville människorna ha det på det viset, så inte henne emot! Det kunde ju vara riktigt roligt att vara hemlig - så länge som det inte var på riktigt.

Med omedelbar inlevelse gick flickan in i sin roll som HEMLIG. Stoltare än någonsin smög hon omkring i staden, ja, hela dagarna i ända. Då och då dansade hon fram och visade sig överallt där man minst anade det. Titt som tätt gömde sig flickan riktigt rejält, bakom allt man kunde tänka sig.

Varenda scen spelade hon för att människorna ännu bättre INTE skulle se henne. Hon tog till och med på sig ett hemligt halsband som hon fann på ett hemligt ställe. På den ovala träbrickan stod det inristat HEMLIG, men det kunde man bara se om man vände på brickan.

Så nu fanns flickan äntligen till för människorna. Hon hade blivit deras egna lilla tysta hemlighet.

Emellertid inträffade redan efter några dagar någonting egendomligt. Människor började göra stora ögon när flickan for förbi framför näsan på dem. Och ännu större ögon gjorde de när hon hoppade in bakom en vägg eller dolde sig bakom en solstråle.

I själva verket började det med några andra barn, som inte kunde hålla sig. De pekade med nyfikna leenden på flickan. Och snart slutade det med att vareviga gubbe i halva världen blängde på flickan. Ej i fjärran som förut glanade de. Nej, nu glodde de rakt på henne - rätt igenom både hus och ljus.

DET skulle de ju inte göra! Icke när man låtsades att hon var hemlig - då fick man ingalunda på några villkor i världen iaktta henne. Det var det absolut sista!! Flickan kände sig både sårad och lite skrämd av deras beteende. Människorna fattade tydligen ingenting ändå.

För nu när det verkligen hade blivit så som flickan en gång i tiden trott - att man alldeles självklart såg henne - ja, då ville hon det inte längre. Hon önskade väldigt mycket hellre vara den här hemligheten. Hon kände sig helt och hållet som en hemlig flicka, och hon hoppades folk ville sluta med sitt fantasilösa tittande på henne.

Ty det var inte henne som människorna såg. Hon var den hemliga flickan, och henne upptäcker man blott om man kikar långt bort i horisonten. Längre och väl måste man söka med alla blickar man har. Möjligen till sist får man syn på en skymt.....

Och har man en gång skådat flickan, har man äntligen sett hennes hemlighet, ja, då kan man vara förvissad.
Då är man förvissad om att hon aldrig, aldrig någonsin avslöjar sin hemlighet.

Aldrig helt och hållet...

Ingalunda för någon...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten